

Til § 40.

Som i de indledende Bemærkninger udtalt, bygger nærværende Lovforslag paa, at Religion skal være obligatorisk Fag i Folkeskolen, men saaledes at der gives Frihed for Forældrene til at undtage Børnene fra Religionsundervisningen og for Lærerne til at blive fri for at give Undervisning i Religion.

Den nugældende Regel i saa Henseende indeholdes i Lov af 13. April 1851 § 11, hvorefter Forældre, der ikke tilhører Folkekirken eller tilhører forskellige Trossamfund og før Ægteskabets Indgaaelse har bestemt, at Børnene ikke skal opdrages i Folkekirken Tro, kan forlange Børnene fritagne for Religionsundervisningen i Skolen; det paalægges dog Skolebestyrelsen paa ethvert Sted at paase, at Børnene ikke savner Oplysning om de moralske og almindelige religiøse Begreber, samt at de, for saa vidt de hører til et kristeligt Trossamfund, har Kundskab om Bibelhistorie, og viser det sig, at dette forsamles, er Forældrene pligtige at lade Børnene modtage den fornødne Undervisning herom i Skolen.

Man kan imidlertid ikke anse en saadan Regel for fyldestgørende, idet det her efter fordres, at Forældre skal udtræde af Folkekirken, for at Børnene skulde kunne undtages fra Religionsundervisningen, medens man mener, at alle Forældre, ogsaa og maaske særligt de, for hvem Folkekirken Lære er en personlig Livssag, maa kunne forlange deres Børn fritagne for Skolens Religionsundervisning, naar denne ikke tilfredsstiller dem.

Det stemmer godt med den Ret til at vælge Friskolen i Stedet for Folkeskolen, som er sikret Forældrene i den danske Lovgivning, at man paa et for mange Forældre saa afgørende Punkt som Religionsundervisningen stiller Forældrene frit, saaledes at de til Folkekirken hørende Forældre, der erklærer selv at ville sørge for deres Børns Undervisning i Religion, kan forlange dem fritagne for Skolens Religionsundervisning, og det stemmer godt med Reglen i Tilsynsloven af 20. Maj 1933 § 44, Stk. 2, at Tilsynet med, at Barnet faar en efter dets Alder tilfredsstillende Religionsundervisning, da overtages af en til Folkekirken hørende Præst, og at Fritagelsen gælder, saa længe der fra denne foreligger et Vidnesbyrd om, at Undervisningen er tilfredsstillende. Herved naas det, at der haves Sikkerhed for, at alle døbte, til Folkekirken hørende Børn faar tilfredsstillende Undervisning i Folkekirken Lære, og der vil intet stødende være i, at det Barn, med

Hensyn til hvilket denne Fordring ikke er opfyldt, igen skal deltage i Skolens Religionsundervisning. Den nævnte Bestemmelse i Tilsynsloven nævner ved Siden af Folkekirken Præster ogsaa en Præst i en evangelisk-luthersk Frimenighed som berettiget til at udstede det omhandlede Vidnesbyrd for Børn, der tilhører en saadan Frimenighed, men da disse ikke tilhører Folkekirken, hører disse Børn ind under Paragraffens næste Afsnit. Af Hensyn til god Orden i Skolen maa denne Fritagelse for Religion, der skal gives paa Grundlag af en skriftlig, fra begge Forældre underskreven Erklæring, ske fra et Skoleaars Begyndelse at regne, og det omtalte Vidnesbyrd maa fremlægges ved Begyndelsen af hvert paafølgende Skoleaar som Betingelse for Barnets vedvarende Fritagelse for Religionsundervisningen. Fremlægges denne Erklæring ikke, eller bestemmer Forældrene sig til, at Barnet paa ny skal deltage i Skolens Religionsundervisning, finder dette Sted fra et Skoleaars Begyndelse, uden at der derfor kan paalægges Skolen noget forøget Arbejde med at bringe Barnet paa Højde med Klassen, hvis det i Mellemtiden er kommet tilbage i Kundskaber. Forældrene maa i dette som i andre Forhold vedrørende Barnet optræde i Fællesskab; lever Forældrene ikke sammen i Ægteskab, tilkommer Retten til at bestemme om Barnets religiøse Opdragelse den af dem, der har Forældremyndigheden, jfr. Lov Nr. 277 af 30. Juni 1922 § 24.

Med Hensyn til Børn af Forældre, der ikke tilhører Folkekirken, opretholdes Reglen i Lov af 13. April 1851 § 11, saaledes at Forældrene kan forlange Barnet fritaget for Religionsundervisningen i Skolen. Tilhører Barnet et Trossamfund, vil det være naturligt at overlade Tilsynet med dets religiøse Opdragelse helt til dette Samfund og ikke kræve nogen Attest eller Erklæring om, at Barnet virkelig faar Undervisning i Religion. Hvis en saadan Attest nemlig ikke præsteres, vil der ikke være anden Udvej end at lade Barnet deltage i Folkeskolens Religionsundervisning, men dette synes ikke tiltalende, da Barnet ikke tilhører Folkekirken, og Forældrene ikke vil have det oplært i dennes Lære.

I Loven af 13. April 1851 kræves det, som ovenfor anført, at Skolen i alle Tilfælde skal sikre sig, at Barnet „ikke savner Oplysning om de moralske og almindelige religiøse Begreber“ samt har Kundskab om Bibelhistorien, for saa vidt det tilhører et kristeligt Trossamfund; efter det foran be-